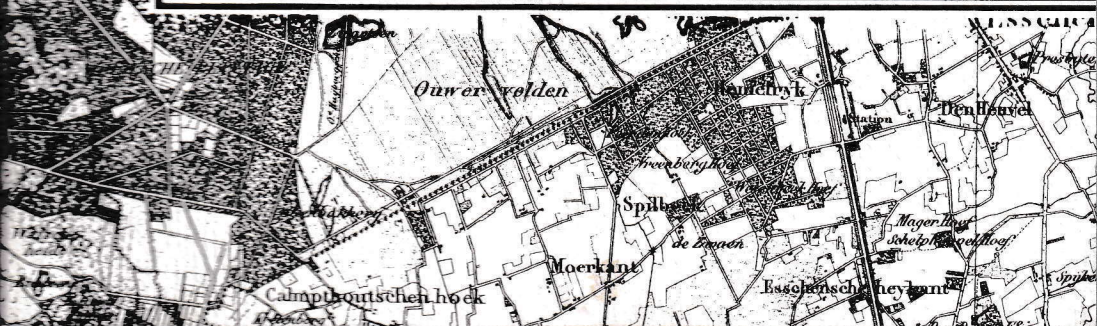

heemkunde kring
DE VIERSCHAER
WOUW

2 - '91

Oude versjes en liedjes (2)

Het fiere schooiershart.

Ik loop als een schooier, door weer en door wind
Bij dag en tot diep in de nacht.
Er is haast geen mensch me wat vriendlijk gezind
Ik word door eenieder veracht.
De dames en heeren die gaan me voorbij
Er zijn er die 'k goed heb gekend.
Ze houden vol afschuw hun kleeren op zij
Uit angst voor zoo'n schunnige vent.

Refrein:

Maar onder m'n lompen
Daar draag ik nog iets
Waarmee ik de wereld nog tart.
Daar klopt en daar leeft
Daar lijdt en daar beeft
Mijn zoo fiere schooiershart.

Er was eens een tijd, het is jaren geleen
Dat ik niet zoo'n verschoppeling was.
Toen sneed me de wind door m'n kleren niet heen
Toen drong er geen kou door m'n jas.
Toen had ik een woning, toen kende ik geluk
Toen had ik een vrouw en een kind.
Opeens greep het noodlot me weg met een ruk
O God wat 'k zoo teer had bemind.

Refrein.

Een krach op de beurs en mijn zaken failliet
Aan flarden m'n hele bestaan.
Een vriend die me hielp! ach die vond ik toen niet
Ze lieten het noodlot begaan.
En drie maanden later toen greep het mijn vrouw
En gaf haar een kerel met geld.
't Was uit met haar liefde, 't was uit met haar trouw
Ze was zoo op weelde gesteld.

Refrein.

Ik weet niet hoe alles toen juist is gebeurd.
Ik was zoo krankzinnig van smart.
Het was of m'n kop me van een werd gescheurd
M'n vuist werd als ijzer zoo hard.
Ik wist het niet eerder dan toen ik m'n hand
Zoo gruwelijk rood zag van bloed.
Ik heb voor zijn dood, naar de wetten van 't land
Vijf jaar van m'n leven geboet.

Refrein.

En toen ik weer los kwam, toen was ik een man
Die niets op de wereld meer had.
Zoo'n schooier als ik ben, daar gruwen ze van
Zoo'n schooier die vijf jaar lang zat.
Maar straks toen ik in het portiek van een bar
Wat schulde voor regen en wind.
Toen hoorde ik opeens bij de vrolijkheid daar
De stem en de lach van mijn kind.

Refrein.

Ze was als een deerne in zij en in kant
Ze liep met een sjieke meneer?
O God! en toen lei ze een gulden in m'n hand
En keek met een lach op mij neer.
Ze had me in lompen, God dank, niet herkend.
Ze wist niet m'n smart en m'n leed.
Ze zag niet den traan van den sjofelen vent
Die 't geldstuk het water in smeed.

Refrein.

Met dank aan Laurens van Geel die dit lied heeft bewaard
en posthume dank aan zijn vader die dit vele jaren gele-
den heeft opgeschreven.

Heerle, juni 1991.

Piet Meul.

Overschotje.

Op de drempel van een huisje,
zit een lief klein meisje stil.
Telkens als ik daar voorbij kom,
is 't of zij wat zeggen wil.
Daarom vroeg ik: zeg eens kleine,
heb jij nu al droefenis?
En aan 't antwoord voelde 'k dat ze
thuis het overschotje is.

En dan speelt ze met haar popje,
dat haar echte mammie gaf.
Voordat vader haar voor eeuwig
naar den hemel had gebracht.
Als ik naar haar nieuw moe vraag,
omdat zij nog immer pruilt,
zie ik in die kinderoogen
dat haar reine hartje huilt.

Dikwijls zie ik overschotje,
bij het hek van 't kerkhof staan.
Dicht bij graf van hare mammie,
die zoo vroeg was heengegaan.
Fluisterend roept zij, mam, ik ben het,
kleine zus, die van U houdt.
'k heb toen innig moeten huilen,
om dat kinderhart van goud.

Overschotje, lief klein popje,
daarom lach jij nu niet meer.
Klein verwelkt, mooi rozenknopje,
doet daarom jouw hartje zeer?
Ja, ik voel dat nieuwe mammie,
niet de echte is voor jou.
Kleine overschotje's zieltje,
is gedompeld in den rouw.

Met dank aan Laurens van Geel die dit vers heeft bewaard
en posthume dank aan zijn vader die dit vele jaren geleden
heeft opgetekend.

Heerle, juni 1991.

Piet Meul.

Deze uitgave werd mede mogelijk
door de financiële steun van de
Drankencentrale "Wouw" B.V.

